

ЗАДНИК ЛИ СЪМ?

Публикувано от [just_in_267](#) преди една седмица

Задник ли съм, задето кръстих грозното си куче на бившия ми най-добър приятел?

Аз [29М] и Чад [32М] сме приятели, откакто се помним. Майките ни са най-добри приятелки и ние израснахме заедно, а през последните десет години сме съквартиранти, до инцидента, който доведе до настоящата ситуация.

Малко предистория. От известно време насам на практика всяка жена, с която излизам повече от няколко пъти, намира сродната си душа след като скъсаме. Това започна преди три години и се случи цели пет пъти. Скъсваме, и първият, с когото тя излиза след мен, се оказва Избраният.

На приятелите ми им се струва адски забавно. Винаги приключвам връзките си с жените в добри отношения и се радвам, че те са щастливи. Само че приятелите ми ме спукват от подигравки. Казват ми, че съм талисман за късмет.

Както и да е. Преди пет месеца излизах с Хоуп (28Ж) в продължение на няколко седмици. Не беше нещо особено. Решихме, че нещата не се получават, нямаше химия, така че скъсахме. А после, кой да предположи, тя тръгна с Чад. И разбира се, нали съм талисманът за късмет, това означава, че Чад е сродната ѝ душа. Чад здравата хлътва, запознават се с родителите на другия, тръгват да си избират пръстен и искат да се съберат да живеят заедно. Незабавно.

Единственият проблем е, че Чад намери съвършената къща за него и Хоуп шест месеца преди договорът за апартамента, който наемаме заедно, да изтече, а не може да си позволи да плаща два наема едновременно. Така че беше принуден да вземе трудното решение да прецака или мен, или нея... И разбира се, избра мен. И сега аз трябва да измисля начин да покрия неговата част от наема, докато договорът ни не изтече.

Няколко седмици доста се тормозих какво да правя. Не исках да си търся нов съквартирант, а хазяинът отказа да прекрати предсрочно договора, но за сметка на това предложи да ме премести в по-евтин апартамент. Единственото свободно жилище в цялата сграда беше студио. Не е голямо, но все пак е временно и е евтино. Съгласих се моментално, без да съм го видял. И тогава открих ЗАЩО това студио е толкова евтино и не е заето – то гледа към един от билбордовете с реклама за онзи водопроводчик, Краля на тоалетните. Онзи, на който той е облечен като Хенри Тюдор и е вдигнал плунжер над огромна тоалетна чиния, пълна с лайна. Би трябвало да е незаконно един билборд да се намира толкова близо до сграда. Сякаш е предназначен единствено и само за очите на горкия нещастник, който живее в този апартамент, и който сега съм аз. Сериозно. Не се вижда нищо друго. Никакво небе, никаква вода, единствено Краля на тоалетните. По цял ден и цяла нощ. Когато го осветят, след като слънцето залезе, светлината влиза през щорите. Аз работя от къщи. Попаднал съм в ада.

Според Чад това е най-смешното нещо, което се е случвало някога, и непрекъснато ме поднася, въпреки че вината е най-вече негова. Изпраща ми снимки на всеки билборд, пейка или банер с Краля на тоалетните, който види, което, ако живеете в Минеаполис или Сейнт Пол, знаете колко често се случва.

Дразня се, но реших да се опитам да си намирам причини да прекарвам повече време навън, за да не трябва да гледам през прозореца. Винаги съм искал да си взема куче, но Чад не беше съгласен. Така че отидох в един приют и там намерих най-грозното животно. Толкова отвратително, че никой друг не го искаше. Има обратна захапка и краста, и едното му ухо липсва. В него има жилка на брюкселски грифон, така че е постоянно смръщено, което му придава вид на укоризнен гремлин. Осинових го и го кръстих Чад, защото то е новият ми най-добър приятел. Ако четеш това, ти си мъртъв за мен, човешки Чад. (Е, не и наистина, все още обичам този тип.) Тагвам го във всичките си постове в Инстаграм с кучето Чад с думите: „Виж един лоялен Чад!“.

Чад си умира от смях, но Хоуп се дразни и настоява да измисля друго име на кучето. Майката на Чад е на същото мнение и казва, че ми е забранено да им идвам на гости, докато не про-

меня името. Което е кофти, защото тя е най-добрата приятелка на майка ми и често ходя на разни семейни събирания. Въпреки това няма да сменя името.

Дали съм дребнав? Да.

Но задник ли съм?

Глава 1

ЕМА

— **В**идя ли това?
Най-добрата ми приятелка наклони телефона си, за да ми покаже. На екрана имаше пост в Редит със заглавие „Задник ли съм?“.

Намирахме се в болничната кафетерия по време на обедната почивка.

— Какво е? – попитах, докато изстискавах кетчуп върху пържените си картофи.

— Просто го прочети – отвърна тя. – Пращам ти линка.

Миг по-късно той пристигна.

Взех чашата си студен чай и зачетох, захапала сламката между зъбите си. В мига, в който стигнах до втория абзац, ококорих очи.

— Боже мой... – ахнах.

— *Нали?* А аз си мислех, че ти си единствената, която носи такъв късмет.

— Това е дарба – казах. – Не за *мен*, но всичките ми бивши са щастливи. – Отпих от чая и продължих да чета. Когато свърших, оставих телефона си на масата. – Не е задник.

— Напълно съм съгласна. Виждала ли си онзи билборд?

— Не.

— Потърсих го в интернет. Погледни.

Мади отново вдигна телефона си и аз едва не се задавих от смях.

— Горкичкият.

— Никога не бих ти погодила такъв мръсен номер – каза тя.

— Силно се надявам. Не бих могла да живея без теб.

Тя се ухили и отхапа залък от сандвича си със зеленчуци.

– Странно е, че и двамата носите късмет на бившите си – каза Мади, след като преглътна.

– Ха. Чудя се на колко ли сватби е бил принуден да присъства. – Извадих киселите краставички от сандвича ми с пилешко и ги сложих в нейната чиния.

Тя кимна към телефона ми.

– Защо не го попиташ?

Изгледах я.

– Да му пратя лично съобщение просто така?

Тя сви рамене.

– Защо не? На мъжете адски им харесва, когато жените направят първата крачка. Сериозно. Попитай го. Обядът е сучен. Така ще имаме какво да правим.

Въздъгнах.

– Е, добре. *Едно* съобщение.

Избърсах пръсти в салфетката и отворих личните си съобщения в Редит. Потребителското му име беше just_in_267. Зачудих се дали не се казва Джъстин. Моето беше Emma16_dilemma. Не го бях променяла от десети клас. Вероятно би трябвало да го направя.

Започнах да пиша.

Имам същия проблем като теб. Случи се седем пъти през последните четири години. Скъсваме, и шест месеца по-късно той вече е женен. И теб ли те канят на сватбата? Мен три пъти ме помолиха да бъда шаферка ☺

След това натиснах *изпращане*.

– Ето. Пратих съобщение на един непълно непознат. – Оставих телефона на масата. – Прилича ми на нещо, което майка ми би направила.

Мади изпръхтя.

– Ако беше Амбър, щеше да похарчиш всичките си пари за екстрасенска, която уж рисува портрет на сродната ти душа, а в действителност изпраща на всички една и съща рисунка. *Ето* какво би направила Амбър.

Не се засмях. Беше твърде вярно, за да е смешно.

Телефонът ми избръмча.

– Онзи тип от Редит ми отговори.

Мади застина, както поднасяше сандвича към устата си.

– Какво пише?

Отворих съобщението.

ДЖЪСТИН: Извинявам се, ако не е вярно, но не си репортерка, която се опитва да разкрие самоличността ми за поредната статия за Редит, нали? Трябва да ми кажеш. То е както когато си ченге под прикритие и някой те попита дали си ченге и не може да излъжеш.

Разсмях се.

– Какво? – попита Мади.

– Мисли, че съм репортерка, която се опитва да открие кой е.

– Често ли му се случва това?

– Очевидно.

Започнах да пиша:

АЗ: Не съм репортерка.

ДЖЪСТИН: Точно това би казал един репортер под прикритие.

Поклатих глава и се усмихнах.

АЗ: Медицинска сестра съм.

Той ми изпрати човече с подозрително присвити очи.

Хрумна ми нещо.

АЗ: Каж ми колко пръста да вдигна.

Минаха няколко секунди.

ДЖЪСТИН: Четири.

– Мади, снимай ме.

Тя ме зяпна.

– Ще му изпратиш *снимка*?

– Да, защо не?

– Ъ, защото може да е сериен убиец?

– Сериен убиец с чувство за хумор, куче от приют, дълго-

годишен приятел и добри отношения с майка си? – Подадох ѝ телефона си. – По нищо не се различава от онова, което би видял, ако се бяхме харесали в Тиндър, пък и така или иначе след няколко седмици ще бъдем на Хаваите. Той е в Минесота. Дори да открие коя съм, никога няма да може да ме намери.

– Ами ако е някой гнусен тип, който не си мие зъбите и снимката ти ще отиде в колекцията му за мастурбиране?

Направих физиономия.

– О, *я стига*.

Наклоних глава, така че плитката ми да падне настрани и вдигнах четири пръста. Мади не изглеждаше никак доволна, но все пак ме снима с телефона ми и ми го подаде обратно.

Носех медицинска униформа, а баджът ми от болницата беше закачен за джоба. Отворих приложението за обработка на снимки, заличих информацията, по която бих могла да бъде разкрита, и изпратих снимката.

АЗ: На работа съм. Репортерите носят ли медицинска униформа? И колко пъти си бил изиграван от репортери?

ДЖЪСТИН: Тази седмица или изобщо?

Изпратих смеещо се човече.

ДЖЪСТИН: След като установихме, че си тази, за която се представяш, нека ти отговоря на въпроса. Само веднъж бях поканен на сватба от някой, облагодетелстван от специалната ми дарба. Но бях кум, а сватбата имаше тема – Бийтълджус¹.

Разсмях се и прочетох съобщението на Мади.

– Снимки или не е станало.

Написах: Снимки или не е станало. 😊

Отново оставих телефона си.

– Права си. Забавно е.

– Понякога и аз имам добри идеи – отвърна Мади.

Почти бях дояла сандвича си, когато телефонът ми избръмча.

¹ Американски фентъзи филм от осемдесетте години на Тим Бъртън. – Б. пр.

– Отговори ми. Има и снимка.

Мади скочи от мястото си, за да погледне над рамото ми.

Отворих снимката и избухнах в смях. Булката и младоженецът бяха облечени като Бийтълджус и Лидия, с червената сватбена рокля от филма. Кумът и главната шаферка бяха облечени като семейство Мейтланд, само че със страшните лица, които носеха в началото, за да сплашат новите обитатели на къщата. Той си беше сложил дълъг конусовиден нос и изцъклени очи. Изпратих редица смеещи се човечета.

– Права си, *наистина* има чувство за хумор – призна Мади.

Наклоних глава на една страна.

– Твърде жалко, че не мога да видя лицето му.

– Прати ми снимката.

– Защо?

– Ще ѝ направя обратно търсене в интернет.

– О, добра идея. Добре, ей сега.

Изпратих ѝ я. Тя се облегна в стола и се зае да рови в телефона си, а аз се залових да си доям сандвича.

– Намерих го – заяви Мади след около четиресет и пет секунди.

Зяпнах.

– Толкова бързо?

– ФБР би трябвало да наемат повече жени. Ние сме родени детективи. Качена е в профила му в Инстаграм. Определено е той, видях билборда. Ще ти изпратя линка.

Телефонът ми избръмча, но аз се поколебах.

– Я чакай. Трябва ли да го гледаме? Струва ми се, че нарушаваме личното му пространство.

Тя ме изглежда над телефона си.

– Когато мъжете престанат да насилват жените, с които се запознават в интернет, ние ще престанем да ги шпионираме, за да се уверим, че не са никакви перверзници. Освен това, ако не искаше да бъде намерен, профилът му щеше да е поверителен.

Кимнах.

– Имаш право.

Натиснах линка и двете се заловихме да разглеждаме снимките му, всяка на своя си телефон. Имаше кестенява коса и кафяви очи. Бял, гладко избръснат, с трапчинки. Приятна усмивка, атлетичен... и *сладък*. Адски сладък.

– Виждаш ли това? – обади се Мади. – Този тип със сигурност си мие редовно зъбите.

– О, господи, кучето.

Тя ахна.

– Леле. *Наистина* е грозно. Като малък гаргойл.

Наклоних глава на една страна.

– Не знам. Толкова е грозно, че е почти симпатично.

Малкото кафяво куче беше рошаво, с клепнали уши, сплескана муцуна и смръщено изражение. Воднистите му очи бяха леко изпъкнали. На снимката Джъстин го държеше, усмихвайки се като дете, което току-що е получило точно това, което винаги е искало за Коледа. Под снимката пишеше: *Кучешкият Брад може и да има тения, но поне не ме прецака с наема.*

– Брад? – попитах, вдигайки поглед. – Мислех, че приятелят му се казва Чад.

– Вероятно е променил имената, за да скрие самоличността. Много изискано. Прочете ли коментарите? – попита Мади. – Виж ги.

Отворих ги. Смеещи се човечета, смеещи се човечета. Някой на име Фейт пишеше: „Сериозно ли, Джъстин? SMH¹.“ Мъж на име Брад беше изкоментирал: „Следващия път, когато ти дойда на гости, ще ти открадна пръчката за затваряне на щорите“.

Смеех се над телефона си.

– Видя ли как изглежда кучето? – подхвърли Мади.

– Как изглежда?

– Сякаш се чувства комфортно с него. Винаги обръщам внимание на животните по снимките. От това можеш да научиш много за един човек. Като например дали някой не е взел куче назаем, за да си направи профилна снимка. Кучето сякаш казва: „Добре, не те познавам, но май ставаш“. Погледни по-долните снимки. Видя ли онази, на която е на дивана?

Имаше снимка на Джъстин, седнал на диван. Едната му ръка беше обвита около малко момиченце, заспало сгушено на кълбо, с глава на гърдите му. Кучето спеше от другата страна, отпуснало брадичка върху бедрото на Джъстин. Снимката беше очарователна.

¹ Съкращение в интернет жаргона, означаващо „клатя глава“; израз на разочарование. – Б. пр.

– Кучето му има доверие – каза Мади. – А то е куче от приют, така че това означава нещо. Те обикновено са напласнени и страхливи. – Тя млъкна и продължи да разглежда снимките му. – Погледни още по-надолу – обади се след малко. – Билборда.

Скролнах надолу и ето го и него. Прословутия билборд. Джъстин определено не се шегуваше. Настина беше ужасен. Вече знаех как изглежда, защото Мади го беше намерила в интернет, но видян от апартамента беше нещо друго. Заемаше целия прозорец. – Леле. О, да, Джъстин определено не е задник. Това е *прекалено*.

Снимката беше направена от кухнята, така че да го хване целия. Тъй като беше студио, жилището имаше само една голяма плъзгаща се стъклена врата, която бе изпълнена докрай от ухилен, брадат мъж на средна възраст, облечен като крал и вдигнал плунжер над задръстена тоалетна.

– Има рамка за легло – каза Мади.

– И?

– Това е зелен флаг. Колкото по-близо до пода е леглото, толкова по-гаден е човекът. Всеки мъж, който се преструва, че си е забравил портфейла, когато е на среща, хиляда процента спи на футон или матрак на пода. Карам ги да ми пратят снимка на леглото си, преди да приема да се срещнем. *И* отнемам точки за спални чували вместо одеяла, дори *ако* леглото има табла.

– Защо?

– Защото спалните чували имат същата енергия като да спиш на пода.

– Ами ако имат двуетажно легло?

– Това е *единственият* случай, в който теорията ми не важи, но именно затова искам снимка на спалнята, преди да се срещна с някого.

– Направо ме убиваш.

Заех се да разгледам остатъка от стаята на снимката. Леглото му беше покрито с бежова завивка. Подредено бюро със сложна компютърна конфигурация. Три големи монитора, клавиатура и безжична мишка в средата. Картини по стените. Приятен апартамент... ако не се брой гледката през прозореца. Джъстин очевидно беше чист и имаше достатъчно добър вкус.

Скролнах надолу, за да разгледам останалите снимки. Нито една с момиче. Няколко с хора, които явно бяха семейството

му – тийнейджър, който беше петнайсетгодишно копие на Джъстин, същите трапчинки. Момиче, на единайсет-дванайсет години, както и момиченцето, заспало на дивана, което не можеше да е на повече от пет. Беше тагнал жена, която вероятно беше майка му, но когато натиснах върху името, профилът ѝ се оказа поверителен.

– Намерих го в LinkedIn – обади се Мади. – Пълното му име е Джъстин Дал. Софтуерен инженер. – Тя притихна за няколко секунди. – Баща му е починал преди няколко години. Намерих некролог онлайн. Да. Той е. Същите деца от Инстаграм. Има брат и две сестри. Алекс, Челси и Сара.

– От какво е умрял баща му? – попитах.

– Пише само „неочаквано“. Бил е на четиресет и пет. Гадно. Почакай, проверявам списъка с регистрирани сексуални престъпници. – В продължение на около минута писа нещо на телефона си. – Чист е. – Остави телефона на масата и взе сандвича си. – Не откривам червени флагове, освен дето името му започва с Дж. Мъжете, чиито имена започват с Дж, са ужасни. Последвах го в Инстаграм от резервния си профил, за да го държа под око. Можеш да действаш.

Погледнах я развеселено.

– Да действам с *какво*?

– Не знам. Продължи да говориш с него. Виж дали е нормален.

– Изглежда нормален – казах, поглеждайки към телефона. – Ние сме тези, които не са нормални – измърморих.

Той ми изпрати снимката с Бийтълджус преди девет минути, а ние вече разнисихме целия му живот. Видях лицето му, семейството му, апартамента му, некролога на баща му и научих какво работи.

А после забелязах колко е часът.

– По дяволите, трябва да вървим.

Мади си погледна часовника.

– Мамка му.

Лапна един последен залък и скочи на крака. Разчистихме масата и се втурнахме към интензивното отделение. Джъстин не отговори, преди да се върна на смяна.

Вечерта, след края на смяната ни, Мади приготви вечеря. Пилаф с печени печурки. Аз измих съдовете и изчистих кухнята, след което си взех душ.

Бях по пижама в леглото, когато най-сетне видях съобщението от Джъстин. Беше го пуснал малко след като се бях върнала на работа след обедната почивка.

Беше ми изпратил своя снимка. Не беше от онези в Инстаграм. Беше в студиото си, с билборда зад себе си. Държеше кучето.

ДЖЪСТИН: За да ти докажа, че в действителност не съм герой от „Бийтълджус“. Моля ти се, недей да бъдеш репортер под прикритие, опитващ се да извади наяве историята за талисмана за добър късмет.

Засмях се и започнах да пиша.

АЗ: Значи това е Чад?

ДЖЪСТИН: Брад. Промених имената в Редит. Истинското име на Хоуп всъщност е Фейт¹.

АЗ: А. И какво мисли Брад за това, че е известен в интернет като задник?

ДЖЪСТИН: Намира го за забавно. Защото е задник.

Издадох развеселен звук.

АЗ: Не се шегуваше за онзи билборд.

ДЖЪСТИН: Вярвай ми, на живо е още по-ужасен.

АЗ: Между другото, не мисля, че кучето ти е чак толкова грозно.

ДЖЪСТИН: Разочарован съм да го чуя. Това обезсмисля малко името. Имаш ли домашни любимци?

АЗ: Не. Аз съм пътуваща медицинска сестра. Би било прекалено трудно. Но във всеки нов град си купувам растение в саксия.

ДЖЪСТИН: Вземаш ли го със себе си, когато си тръгнеш?

АЗ: Не, не мога. Оставям го.

ДЖЪСТИН: *ахва* Убийца.

Поклащам глава с усмивка.

АЗ: Оставям го на някого. Никое растение не е пострадало в следването на кариерата ми.

¹ Хоуп и Фейт – съответно Надежда и Вярa на английски. – Б. пр.

ДЖЪСТИН: Защо растение? Обичаш ли да градинарстваш?

Седнах, кръстосвайки крака под себе си.

АЗ: Растенията правят всяка стая по-приятна. И да, обичам да градинарствам. Само че се мества твърде често, за да мога да го правя.

ДЖЪСТИН: Значи и с теб се случва същото? И ти си талисман за добър късмет?

АЗ: Да. Е, защо репортери се опитват да разкрият тайната ти самоличност?

Той започна да пише дълъг отговор, а аз си сложих балсам за устни, докато чаках.

ДЖЪСТИН: Защото всички искат да знаят кой е мъжът, който може да ти гарантира хепиенд. Не мисля, че някой някога се е интересувал от останалата част от историята. Добрият късмет – ето какво я направи толкова популярна в интернет.

АЗ: Не ми е трудно да го повярвам.

ДЖЪСТИН: Кутията ми е пълна със съобщения. Трябваше да изключа нотификациите, защото щях да откача. Отговорих ти само защото ти каза, че и с теб се случва същото, и предположих, че не се опитваш да тръгнеш с мен само за да ме зарежеш моментално.

Засмях се. Отново.

Погледнах колко е часът. Беше късно.

АЗ: Трябва да си лягам. Утре имам още една дванайсетчасова смяна.

ДЖЪСТИН: 👍 Добре. Приятно ми беше да си поговорим.

Усмихнах се.

И на мен.

ДЖЪСТИН

Видях Брад и Бени в дъното на ресторанта и се отправих нататък.

– Най-сетне – каза Брад, докато се настанявах във виненочервеното сепаре. – Знаеш, че някои от нас разполагаме с ограничено време за обедна почивка, задник такъв.

– Съжалявам, трябваше да дам на Брад хапче против паразити. Купих и за теб. Фейт каза, че си тътрузиш задника по килима.

Бени изпръхтя, а Брад се опита да запази сериозно изражение, но не успя.

Най-добрият ми приятел носеше хавайска риза и розови къси панталони. Беше мениджър в „Трейдър Джоус“¹. Липсваше ми това да не се налага да ходя до магазина, след като той се изнесе. Всъщност, доста неща ми липсваха след като вече не бяхме съквартиранти с Брад. Като например да имам друг човек, с когото да си приказвам, дори това да е *той*.

Взех си моцарелена пръчица от чинията с предястия, която бях поръчали, и я топнах в соса.

– Какво е вкусно тук?

– Крилцата – отвърна Брад.

– Защо ли бях сигурен, че ще кажеш това?

Брад неизменно си поръчва крилца във всеки ресторант, в който отидем. Би си поръчал крилца в ресторант за суши, стига да се предлагат.

Бени кимна към менюто.

– Бургерите им не са лоши. Сами си правят питките.

¹ Американска верига супермаркети. – Б. пр.

– О, страхотно – казах, докато си събличах якето. – Как е Джейн?

– Добре. Праща ти поздрав.

Брад протегна ръка върху облегалката на сепарето.

– Фейт също каза да те поздравя. И да ти напомня да сме ниш името на шибаното си куче.

– Няма да го бъде – заявих и взех менюто. – Вече е известно в интернет. Не мога да отстъпя сега, имам си принципи.

– Това с Редит още ли не е отшумяло? – попита Бени.

– Не – отвърнах, докато разглеждах менюто. – Мисля, че онзи ден някой го е качил в ТикТок и всичко започна отначало. Цяла седмица е така.

– Какво казват хората? – попита Бени.

Усмихнах се.

– Най-вече, че *не съм* задник. – Вперих поглед в Брад и той се подсмихна.

– Няколко души ми казаха, че е трябвало да те дам под съд за нарушаване на договора. – Засмях се. Никога не бих го направила. – Според доста коментари и двамата сме задници.

– Не е лъжа – каза Брад, поглеждайки си телефона. – Задници сме. Но само помежду си. На това се крепи приятелството ни.

– Цял куп момичета ме питаха дали не бих искал да излизам и да скъсам с тях, за да намерят сродната си душа – отвърнах развеселено, докато преглеждах видовете бургери.

– Ще го направиш ли? – попита Брад. – Да предложиш услугите си?

Изсумтах.

– Не.

– Защо не? – попита той.

– Искат да излизат с мен само за да скъсаме. Имам сигурно двеста съобщения и всичките са еднакви.

– Ами ако между тях има някоя готина мадама? – обади се Бени.

Изгледах го.

– Някоя готина мадама, която иска да скъса с мен? Преди дори да сме се запознали? Аз съм нещо различно. Забавна история, която да разкажат на приятелите си. Пък и това с късмета, който уж нося, не е истинско.

– Като някой, спечелил от него, мога да ти кажа, че е съвсем истинско – заяви Брад.

– Просто поредица от съвпадения – заявих. – Във всичко това няма нищо магическо.

Брад поклати глава.

– Виж, можеш да вярваш каквото си искаш. Но когато срещнах Фейт, буквално в *мига*, в който я видях за първи път, беше сякаш ме блъсна камион. За нея било същото. Ти пренасяш жените през реката до брега, където ги чака техния хепиенд. Би трябвало да вземаш пари.

– Малко късно ми го казваш. – Затворих менюто. – Едни допълнителни хиляда и двеста долара никак нямаше да ми се отразят зле миналия месец.

Брад ми показва среден пръст.

Взех си още една моцарелена пръчица.

– Знаеш ли, всъщност действително се запознах с някого благодарение на тази история.

Бени придоби заинтригуван вид.

– Така ли? С кого?

– Просто едно момиче. Медицинска сестра. Прати ми съобщение преди няколко дни. Каза, че и с нея ставало същото.

– Това с добрия късмет ли? – попита Бени.

– Аха – кимнах.

Беше *красива*. На снимката носеше светлосиньо медицинско облекло, а дългата ѝ кафява коса беше прибрана на плитка. Имаше лешникови очи и широка усмивка. Не изглеждаше като медицинска сестра. Изглеждаше като филмова звезда, играеща ролята на медицинска сестра. Освен това изглеждаше готина.

– Е, ще излезеш ли с нея? – попита Брад.

– Не мисля, че живее тук. Тя е пътуваща медицинска сестра.

– По дяволите. Кофти. Къде се намира?

– Не знам. Не я попитах.

– Трябва да я попиташ – каза Бени. – Ами ако е във Вегас или нещо подобно? Можем да отидем заедно. Ще е забавно.

Брад ми кимна.

– Знаеш ли, ако и двамата носите късмет на бившите си, започнете ли да излизате заедно, ще намерите сродните си души, след като скъсате.

Засмях се и потопих моцарелената пръчица в сметановия сос.

– Не, говоря сериозно. Помисли само, двамата ще се неутрализирате взаимно.

– Не съм сигурен дали действа така. Все пак е доста симпатична.

– Днес писахте ли си? – попита Брад.

– Не. Защо?

– Не знам. Просто ми омръзна все да си необвързан. Разваляш съотношението.

– Сякаш ме е грижа за съотношението – казах, отхапвайки залък.

Само дето напоследък май започна да ме е грижа.

И Бени, и Брад имаха сериозни връзки. Не ми харесваше да съм петото колело, когато приятелките им бяха с нас... което беше постоянно.

Те започваха да правят всичко като двойки – рождени дни, ваканции. През октомври възнамерявах да отидат заедно в Лутсен, за да правят преходи в планините. Поканиха ме да дойда с тях, но аз не исках. Не и сам.

Издих бузи и изпуснах шумно дъха си.

– Мисля, че ходенето по срещи започва да ми омръзва.

– Мразех да ходя по срещи – подхвърли Бени.

Брад се приведе напред в сепарето.

– Ти извади късмет. Запозна се с Джейн посредством сестра си. А знаеш, че тя ще те подкрепя през всичко, защото беше с теб още когато ти беше без бърбреци.

Бени се разсмя. Преди две години му трансплантираха бърбрек, дарен от брата на Джейн, Джейкъб.

Брад отпи от чашата си.

– Покани медицинската сестра на среща. Открий къде е и отиди там. Сервирай ѝ тази идея, може пък да ѝ хареса.

Изгледах го.

– Да ѝ сервирам идеята?

– Аха – отвърна Брад. – Излизате заедно, скъсвате и *тя* намира своя хепиенд. Всички са доволни. Сериозно. Това е шансът ти. Ако не направиш нещо, ще прекараш остатък от живота си, изпращайки жена след жена в обятията на новото ѝ семейство, а ти никога няма да имаш такова.

– Ха. – Довърших моцарелената си пръчица. – Нали знаеш, че това не е точна наука или нещо такова. Не *всяка* жена, с която излизам, се омъжва след това.

– Не, случва се единствено с онези, които харесваш достатъчно, за да поканиш на среща повече от два пъти. Виж – той се облегна на масата, – знаеш, че не съм суеверен. Не вярвам в магии, урочасвания и проклетия, но това, което става с теб? То е *истинско* и се случва от три години насам, и ще продължи да се случва, докато не направиш нещо. Може би това е нещото.

Поклатих глава.

– Защо би трябвало да ме е грижа, че жените, с които не се е получило, след това откриват щастието си? Не виждам защо трябва да сложа край на това.

– Може би защото всяко момиче, с което нещата са достатъчно сериозни, за да излизате повече от няколко седмици, е предопределено да бъде с друг?

Зяпнах го, без да казвам нищо.

Брад задържа погледа ми.

– Никога няма да намериш някого, докато на жените, с които излизаш, не им е писано да бъдат с теб. Ти не си сродната им душа. Тяхната сродна душа е човекът, когото срещат *след* теб. То е неизбежно от мига, в който започнете да се срещате. Буквално им е писано да не бъдат Избраната. Помисли над това.

Само че изобщо не беше нужно да го правя. Защото в мига, в който го каза, вече знаех, че е вярно.

Прав беше. Откакто забелязах какво се случва, нещо винаги... липсваше. Никоя не ми се струваше правилната. Нямах достатъчно химия или пък изгубвах интерес след няколко срещи. Тогава не се замислих особено за това. Просто реших, че не си пасваме. Но сега, когато Брад го спомена...

– Пиши ѝ – продължи Брад. – Нищо не пречи поне да опиташ. Бени кимаше.

В действителност *мислех* за нея. Един-два пъти проверих дали не ми е писала отново. Не беше. Последното съобщение беше онова, в което казвах, че ми е било приятно да си поговорим, отпреди три дни. Да продължим да си пишем би било безсмислено, ако тя живееше другаде. Само че не знам. Може

би Брад имаше право. Какво пречеше да опитам? В най-лошия случай щях да пропиля малко пари и време и да се окаже, че между нас няма никаква искра. Нямах да ми е за първи път. И така вече правех същото с всяка друга жена, с която нещата не се получеха.

Майната му. Отворих телефона си и започнах да пиша съобщение на Emma16_dilemma.